Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX
nr. 16 (646)
joi 17 aprilie
1958 ★ 8 pag.
30 bani

Cuvînt despre Lenin

Vladimir Ilici, tu ne-ai fost
Adevărat părinte,
De aceea, într-un suflet, noi
Iți mulțumim fierbinte.

Căci tu ne-ai pregătit cu sîrg
O viață însorită,
Pe care astăzi o trăim
In patria dezrobită!

BARBU LUPU
cl. a V-a București

Lenin

Sculptură de **Z. Azgur**

ÎNDEMNUL LUI VLADIMIR ILICI

Multe fotografii ale vremii ni-l înfățișează astfel, cu fruntea de zăpadă și cu zîmbetul puțin ostenit, dar atît de generos și cald... Și de multe ori, în preajma și lumina acestui zîmbet, sînt copii. Fiindcă Vladimir Ilici, uriașul gîndirii creatoare și al omeniei, iubea din tot sufletul micile mlădițe omenești. În ele vedea semnul curat și puternic al viitorului.

Mintea genială a lui Vladimir Ilici dăltuia idei care, pășind în viață, zguduiau din temelii lumea veche și strîmbă, făureau muncitorimii drumuri către libertate și adevăr. Lenin avea preocupări nenumărate și mari. Comandînd salva istorică de pe „Aurora", rostindu-și înflăcăratele cuvîntări în mijlocul muncitorilor, ori lucrînd la măsuța simplă, Lenin scruta necontenit, cu ochii vulturești, viitorul. Îl vedea măreț și clocotitor, cu oameni liberi, puternici, stăpîni pe soarta lor.

Viitorul acesta aparținea tinerei generații. Vladimir Ilici s-a aplecat de aceea cu dragostea unui părinte spre cei mici. I-a îndemnat să învețe cu rîvnă, să cucerească tainele de preț ale științei. I-a învățat să fie curajoși, cinstiți și modești. I-a învățat să iubească și să apere viața, să iubească și să apere pacea, fără de care fericirea oamenilor nu se poate împlini.

Și vremea s-a scurs. Sîntem într-un aprilie cu flori. Se întorc cocorii, vîslind prin slava de aur. Și amintirea zboară, asemeni lor, către chipul sever și bun, cu fruntea de zăpadă, al lui Vladimir Ilici. Se împlinesc 88 de ani de cînd a văzut lumina zilei, la Ulianovsk.

Ne amintim și privim în juru-ne viața.

Iată, în răsărit marele popor sovietic clădește comunismul. Au crescut acolo uzine gigantice, au răsărit, ca în poveste, orașe noi, palate mărețe, au înflorit belșugul și bucuria. Lîngă generația Revoluției, generația tînără căreia Lenin i-a îndreptat privirile spre vis și faptă, a contribuit din plin la toate acestea.

Tot ei, oamenii sovietici, ne-au ajutat, nouă și altor popoare, să dobîndim libertatea mult dorită. Și tot ei, oamenii sovietici, se află în fruntea luptei pentru cel mai arzător țel al omenirii: pacea.

Lenin nu mai e de mult între noi. Dar flacăra înțelepciunii lui arde veșnic. Și prin fulguirea anilor, îi vedem aievea chipul. Ochii lui privesc la fel, vulturește, spre viitor. Spre viitorul care îți aparține ție, tinere cititor!

Simți pe umărul, firav încă, mîna de părinte a lui Lenin și îi auzi glasul bun: „Învață, fii drept, dîrz și modest".

MEZINUL

Petrișor e cel de pe urmă copil la părinți. Tatăl îl numește „mezin". Cei șase frați ai lui au terminat șapte clase, apoi au mers să învețe școala profesională și s-au făcut meseriași. Lui Petrișor însă, nu-i prea plăcea învățătura.

— ...O să-l țin pe lîngă casă, tot nu-i place lui cartea, îl auzise spunînd pe tatăl său într-o zi, cînd stătea la taifas cu vecinul.

Și Petrișor se împăca cu gîndul că va rămîne copil pe lîngă curtea tatălui. Poate că lucrurile ar fi mers chiar așa dacă într-o bună zi nu se ivea o discuție între el și bunicul. Bătrînul stătea în prispa casei și răsfoia un abecedar. Ochii, ascunși în fundul orbitelor, nu-l mai ajutau pe bătrîn să citească cum trebuie bucata pe care și-o alesese. Petrică îl văzuse ridicînd abecedarul aproape, aproape de ochi.

— Ce vrei să faci bunicule? îl întrebă băiatul.

— Mă uit și eu pe abecedar, mormăi bătrînul simțindu-se stingherit.

— Nu cumva vrei să înveți carte la 80 de ani? îl mai iscodi Petrică șugubăț.

Bătrînul nu-i răspunse. Lăsă numai abecedarul pe genunchi și rămase ca dus pe gînduri.

— Ascultă, bunicule, se pomeni Petrică întrebînd, ce ai face tălică să mai fi odată, așa, ca mine?

Bătrînul a tresărit:

— Ca tine? a răspuns dînsul într-un tîrziu. Apoi ca tine n-aș vrea să fiu niciodată, băiete. Dar dacă aș mai putea fi vreodată așa, de vîrsta ta, apoi știu bine că nu mi-aș pierde vremea tăind frunză la cîini. Aș învăța, măi băiete... Aș învăța așa cum au făcut frații tăi. Pe vremea mea eu n-am putut învăța nici carte, nici meserie. Acum însă... ai totul la îndemînă. Numai dragoste de învățătură să ai.

Bătrînul a tăcut. A tăcut și Petrică. Dar asta n-a fost totul. Băiatul înțelegea că bătrînul nu degeaba îi vorbise astfel. „Mă crede un om care nu sînt bun de nimic", a îngînat el.

Preocupările lui Petrică au început să fie altele acum. Bunicul nu-l mai găsea stînd lungit pe stogul de fîn cît îi ziulica de mare, iar cînd era vorba de școală, Petrică era de nerecunoscut. Clasa a VII-a o termina-

(Continuare în pag. a 6-a)

Citiți în acest număr:

11-12. IV. 1958

CONSFĂTUIREA DE ȚARĂ

La 11 aprilie 1958, ora 9 dimineața, a început, în sala cea mare de teatru a Palatului pionierilor din București, consfătuirea micilor naturaliști din întreaga țară, organizată de Comitetul Central al U.T.M., Ministerul Invățămintului și Culturii și Ministerul Agriculturii și Silviculturii. Au venit copii din miază-noapte și din miază zi, din inflorita Baia Mare și din Bărăganul cel bătut de vînturi. Au mai venit și din Timișoara, și de pe meleagurile Iașului și din multe alte părți, unii îmbrăcați orășenește, alții în straiele ce se poartă prin locurile lor, toți avînd însă, ca un semn al tuturora, cravata roșie.

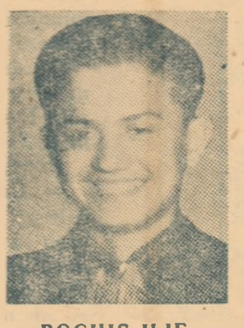
Aceștia sînt reprezentanții zecilor de mii de pionieri și școlari care au participat la „Concursul micilor naturaliști", pentru că, vă dați seama și voi, nu era posibil să vină toți micii naturaliști din țară la consfătuire.

Despre cele văzute și auzite în zilele acelui sfat, vrem să vă povestim în aceste pagini, dragi cititori.

CÎȚIVA PARTICIPANȚI

SZÖVERDI IOSIF
Reg. Autonomă Maghiară

BOCHIȘ ILIE
reg. Oradea

STRUL GUSTAV
reg. Suceava

MUREȘEAN ANA
reg. Cluj

PASCALE ANTON
București — oraș

DRAGOMIR G. MARIA
reg. Pitești

INSEMNARI

Dimineața asta de aprii nu era de fel însorită și totuși veselia din sala în care mă aflam era primăvăratecă. Copiii care se aflau aici nu se mai văzuseră niciodată, erau din colțuri diferite de țară. Și totuși mai întîi sfios, apoi din ce în ce mai îndrăzneț intrau în vorbă. Curînd sala mare a Palatului pionierilor căci acolo ne aflam se umplu de un zumzet vesel. Oaspeții aceștia neastîmpărați se strînseseră totuși la un sfat foarte serios. Aveau să-și povestească despre grădini, despre cum au făcut să răsară pe loturi begonii sau pătlăgele roșii, mere sau caiși.

Iată că pe scenă se urcă un flăcăiandru de prin părțile Piteștiului. „Mulțumesc scumpului nostru partid — își începe el vorbirea. Și apoi, povestește despre satul lui, despre școală, despre harnicii naturaliști de prin părțile acelea. Il ascult. Mă uit în sală. Lîngă copiii de o seamă cu vorbitorul, sînt profesori, oameni de știință, instructori, activiști. Toți aceștia veghează pentru ca viața voastră, copii, să fie curată, luminoasă, veselă, cu folos.

Da, băiete, de prin părțile Piteștiului, ai pentru ce mulțumi partidului. Și ca să înțelegi însă mai bine, roagă-l pe tatăl tău, sau pe bunicul tău, să-ți povestească din copilăria lor. Vei vedea că pe vremea aceea a fost cu totul altfel. Și ai să rostești din nou: „Mulțumesc din inimă partidului".

B. C.

CUM A FOST ACOLO

Consfătuirea pe țară a micilor naturaliști a fost deschisă de tovarășul Virgil Trofin, prim secretar al C.C. al U.T.M. După urarea de bine și spor la muncă adresată celor mici și celor mari, participanții la consfătuire, a vorbit copiilor tovarășul Kopandi Alexandru, secretar al C.C. al U.T.M.

„Dintre voi...

...vor fi mîine fruntașii în agricultură" — a spus tovarășul Kopandi. El a amintit despre marele sfat al celor mai harnici și mai pricepuți muncitori din sectorul socialist al agriculturii care a avut loc, nu de mult, la Constanța, și de unde izvorăsc unele sarcini și pentru micii naturaliști: să dea ajutor la recoltarea fructelor și zarzavaturilor, să crească animale mici, să amenajeze grădini de flori, să participe la acțiunile de folos obștesc, să planteze cît mai mulți puieți. Și pagini întregi n-ar ajunge ca să putem înșirui tot ce ne povestesc solii micilor naturaliști din întreaga țară, veniți să arate ce au făcut mai bun și mai frumos pionierii din unitățile și detașamentele lor și totodată să ia ce-i nou din experiența altora.

Povestește Vătăjelu Ecaterina din Bistrița

„Cel mai iubit sector al activității noastre — își începe **Vătăjelu** referatul — este creșterea florilor". Intr-adevăr, cu toate că locurile nu sînt prielnice, cei din Bistrița au crescut și aclimatizat multe flori. Mai precis, au îngrijit 24 de soiuri de flori și 3 soiuri de arbuști ornamentali. Dintre flori, unele ca begoniile, cana indica, gladiolele, sînt rare prin ținutul lor. Ca să se ajungă la asta a trebuit muncă, nu glumă, și mai ales folosirea unor metode științifice. Mulți dintre cei de față notează cu sîrguință. Experiența celor din Bistrița le va folosi și lor. Urmează la rînd legumele, pentru că cei din Bistrița sînt și buni cultivatori de legume. Cu privire la aceasta, Vătăjelu explică cum au pus în cuiburi coji de cartofi cu ochiuri care au rodit. Iată deci o mare economie. Cantitatea de cartofi, păstrați pentru sămînță, se poate consuma. In fine, unitatea de pionieri din Bistrița a încheiat contract cu Secția agricolă Piatra Neamț pentru plantarea a 200 duzi și a 30 de pomi fructiferi.

Iepurii în primejdie

„Specialitatea" micilor naturaliști din Cristurul Săcuiesc este creșterea iepurilor și a porumbeilor" — ne înștiințează cel de al doilea referent, **Herczeg Csaba.** Aceasta e o tradiție în unitatea lor. In vara anului 1957 ajunseseră să aibă 369 de iepuri și peste 350 de porumbei. La început, iepurii nu erau de rasă. Incetul cu încetul, iepurii obișnuiți au fost schimbați cu iepuri „Cincila", care au blana prețioasă și cu iepurii „Belgieni" care au o carne mai bună decît cea de păsăre. La anul, încrucișînd aceste două rase, speră că vor obține o rasă conținînd ambele caractere. Crescătoria lor de iepuri e vestită în țară; ei ajută și alte unități și fac, permanent, schimb de iepuri. Au fost și necazuri și greutăți. Fără asta nu se poate. Participanții ascultă cu sufletul la gură cum a dat o molimă în iepuri, cum naturaliștii i-au izolat pe bolnavi, au dezinfectat cotețele și cum au fost tratați „bolnavii" cu ulei de parafină și „Entomaxan". Asistența respiră ușurată. Pînă la urmă, iepurii au fost salvați. N-a pierit niciunul.

Are cuvîntul...

...din partea micilor naturaliști din com. Țițești, reg. Pitești, **Sfata Gheorghe** din clasa a VI-a.

Povestește Gheorghe despre o întîmplare jumătate tristă, jumătate hazlie, despre niște peri pe care micii naturaliști i-au încrucișat, iar cîțiva din sat ziceau că umblă cu solomoneli că „unde a pus dumnezeu mîna, să nu se amestece omul", că o să le cadă toate perele. Dar perele au crescut mari, frumoase și dulci. De atunci s-au spulberat multe credințe naive în satul lor.

Acesta e doar un fapt, dar la Țițești se găsește și o experiență bogată care interesează întreaga asistență. Mai întîi e bine de aflat că aproape toată unitatea din Țițești participă la concursul micilor naturaliști; 206 pionieri și școlari. Micii naturaliști au, cu toții, un cuvînt de ordine: „Să împodobim comuna noastră cu tot felul de arbuști și pomi fructiferi". Cuvîntul de ordine a devenit faptă. Copiii din Țițești au acum în pepinieră 600 de puieți de pomi fructiferi și 105 tufe de coacăze, agrișe și zmeură. Dar, la Țițești se lucrează științific. Copiii au cerut ajutorul stațiunilor I.C.A.R. Ii ajută de asemenea tovarășul profesor Emil Țopa de la muzeul botanic din Cluj și tovarășul Rudolf Palocsai.

Gheorghe povestește acum despre „Rîpa galbenă", odată tristă, săracă și pustie. Azi, „Rîpa galbenă" a început să înverzească. Ea a fost împădurită de copii și va deveni curînd, un peisaj verde pe care ochiul se va odihni.

Și pionierii din Țițești fac schimb de experiență! Ei au legături permanente cu cei din Davidești, Racovița și Colibași, care i-au vizitat și cu care sînt în întrecere.

...Și mai avem sa vă spunem...

...că au urmat, în după amiaza zilei de 12 aprilie, și întîlniri cu oameni pricepuți în ale științelor naturii, că seara au fost la teatru și au văzut piesa „Pupăza din tei", că a doua zi toți invitații au vizitat Palatul, iar către seară a avut loc o petrecere, un carnaval, bine meritat după două zile de muncă. Cei mai buni dintre reprezentanții micilor naturaliști au primit și daruri frumoase, ca răsplată pentru activitatea lor.

Participanții la consfătuire se vor întoarce acasă. Ei vor povesti cele văzute și auzite tuturor micilor naturaliști. Pretutindeni vor apărea lucruri noi și interesante, vor face experiențe noi și alte mii și mii de mici naturaliști se vor adăuga celor existenți în momentul de față.

A. WEISS

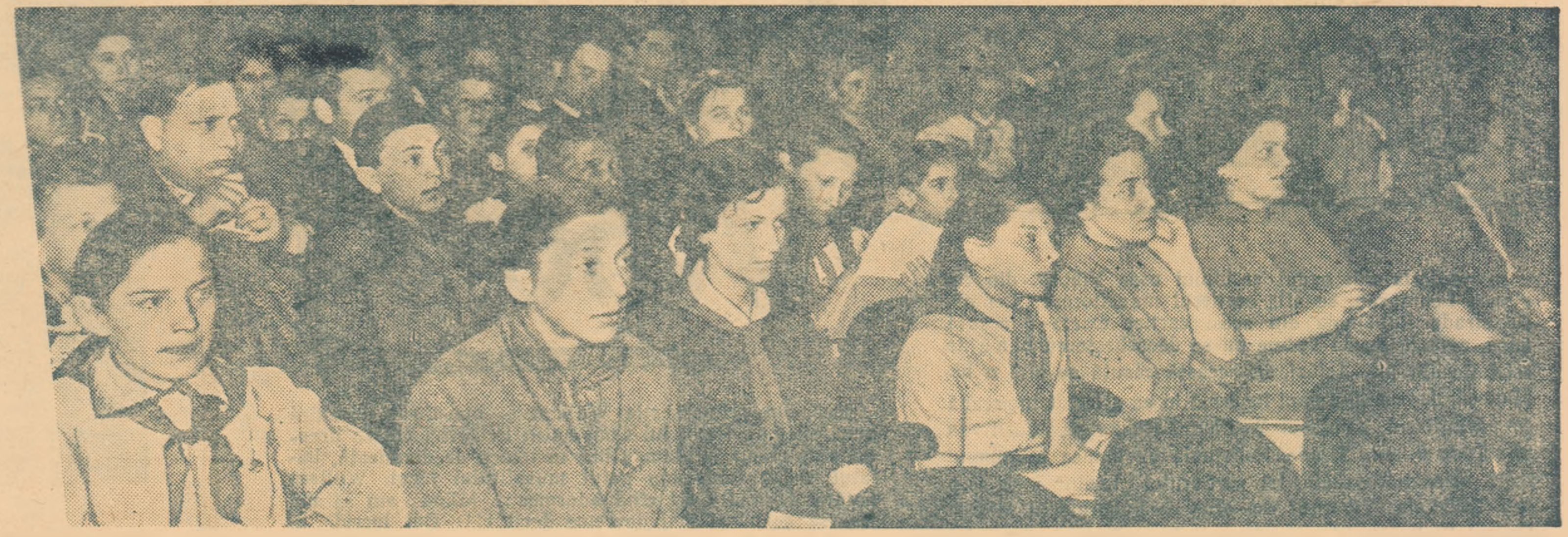

A MICILOR NATURALIŞTI

Desene: C. Plăcintă
Foto: Gr. Prepeliţă

Iată, toată sala e numai ochi şi urechi! Orice cuvînt care se rosteşte aici e un lucru nou, bun de aflat, pe care-l poţi folosi pe lotul tău şcolar.

Apoi, fiecare participant la consfătuire ştie că este un sol al multor sute de pionieri şi şcolari, sol care va trebui să ducă celorlalţi toată experienţa celor mai buni mici naturalişti din ţară, adunaţi aci, la Palatul pionierilor!

I-au urmat exemplul

Este vorba aci despre o fată căreia îi zice Cişleanu Ana. Ea este, de loc, dintr-un sat de prin părţile Sucevei numit Pojorîta. Şi aşa precum tu sau eu, drag cititor, mergem, la şcoală şi învăţăm carte, tot aşa învăţa şi ea şi ajunsese prin clasa a V-a. Această clasă a fost „cu bucluc" pentru Ana noastră, pentru că aci se învaţă botanică. Azi aşa, mîine aşa, a îndrăgit Ana botanica încît ceasuri întregi stătea adîncită cu nasul în carte şi citea despre minunile care nu se văd decît cu ajutorul microscopului.

S-a mai potrivit ca fata noastră să aibă o învăţătoare, profesoară de ştiinţele naturii, care era îndrăgostită de munca ei. Profesoara se numea Zooreşteanu Speranţa. Văzînd că fata are tragere de inimă a luat-o pe lîngă ea şi a început să-i dezlege mai amănunţit tainele creşterii plantelor. Azi un altoi, mîine o încrucişare, a deprins Ana meşteşugul transformării plantelor. Dar a şi muncit. După ce sfîrşea lecţiile dădea fuga la săpat, la prăşit, la udat, la copilit, căci treaba asta nu se face fără sudoare şi fără bătături în palmă. Ana avea şi un caiet în care însemna zi de zi cum cresc plantele.

Aşa s-a trezit şi profesoara şi fata visînd lucruri mari. Visau anume să facă să crească în pămîntul lor sărac, aşezat la 700 de metri înălţime, grîu des cu bobul mare şi orz, şi ovăz, şi hrişcă. Dar lumea, neştiutoare, rîdea de ei, şi în mod deosebit rîdeau copiii de Ana şi-i ziceau zăbăucă. Ana le-a arătat atunci toate cele de mai sus crescute cu grijă pe o palmă de pămînt datorită îndrumărilor profesoarei ei. Şi atunci copiii n-au mai rîs, ci au început să capete şi ei tragere de inimă şi să vină mai mulţi atunci cînd profesoara îi chema la lucrările pe lot.

Au trecut de atunci doi ani. Ana a ajuns în clasa a VII-a. Palma de loc a ajuns lot mare. Copiii au crescut aci soiuri despre care nici nu se auzise prin acele părţi: corecan, soia, năut, lupin, abutilon, muştar alb, ceapă de Ardeal, unsprezece soiuri de cartofi şi chiar căpşuni. Necazuri au mai fost. S-au luptat copiii cu păsările care le mîncau grîul, orzul şi ovăzul. Căpşunile n-au vrut să se înmulţească. Nu le pria locul. Dar, cu răbdare, copiii au învins greutăţile. Iar cei care se îndoiau s-au încredinţat că şi pe locurile lor sărace, cu grijă, cu străduinţă şi cu ajutorul ştiinţei, pot creşte roade bogate.

Iat-o pe Ana colo, la locul de cinste al adunării. A adus cu ea, în tuburi de sticlă, sămînţă din tot ce a crescut pe lotul din Pojorîta şi le cercetează cu grijă pentru că are de gînd să ia şi ea cuvîntul şi să povestească cele de mai sus.

AL. MIHU

Tovarăşul profesor Lăzărescu C. Ion din comuna Tiţeşti, stă de vorbă, într-o pauză cu un grup de pionieri dornici să afle lucruri noi.

PE O PALMA DE LOC

Andreeşeni e chiar în raionul Iaşi şi cine se pricepe puţin la geografie ştie că pe acolo e o regiune de stepă, uscăciune mare, nepriicioasă unor plante, cum ar fi de pildă roşiile, care, iarăşi bine se ştie, cresc ori acolo unde e ploaie multă, ori unde se fac irigaţii speciale. Dar micii naturalişti din Andreeşeni şi-au pus în gînd să crească roşii. Ajutaţi de profesorul lor au izbutit. Dar să-i lăsăm mai bine să ne povestească chiar ei despre interesanta experienţă pe care au făcut-o.

— Intîi şi-ntîi, am crescut răsadurile în seră. Asta cam pînă prin martie. Le-am transplantat apoi în ghivece nutritive cu compoziţia obişnuită. Acolo au stat pînă cînd s-au înălţat ca la vreo 50 cm.

Intre timp însă, le tot smulgeam frunzele. De abia după aceea le-am plantat pe cîmp, în pătrat. Am făcut nişte gropi adînci de 20—30 cm., am rupt frunzele, lăsîndu-le numai pe cele din vîrf şi, înainte de a vîrî planta în groapă, am muiat pămîntul în care crescuseră bine, bine de tot. Ei, cu asta treaba nu s-a sfîrşit. Le-am prăşit de multe ori, şi cînd s-au făcut mărişoare, le-am pus araci. Rădăcina adînc îngropată, o mare parte din tulpină îngropată şi ea, pricepeţi ce s-a întîmplat. Rădăcina s-a înfipt adînc în pămînt, tulpina a dat şi ea rădăcini adventive şi s-a format în felul acesta o reţea care a folosit din plin toate rezervele de umezeală ale pămîntului. Fireşte că le-am mai udat şi noi.

Ceva muncă a fost, fireşte. Dar am avut noi roşii? Am avut. 400 de kg. de pe numai o palmă de loc!

Fapte...

Vara trecută, pionierii şi şcolarii din regiunea Piteşti au predat 2.000 kg gogoşi de viermi de mătase.

In anul 1956—1957, au participat la concursul micilor naturalişti 500.000 de pionieri şi şcolari.

Anul trecut, utemiştii, pionierii şi şcolarii au plantat 2.200.000 arbori şi 800.000 pomi fructiferi.

Numai în regiunea Constanţa, utemiştii, pionierii şi şcolarii au adunat în vara anului 1957, o cantitate de 200.000 kg spice.

...şi iar fapte

- **Micii naturalişti de la Şcoala de 7 ani din Basarabi, raionul Medgidia, regiunea Constanţa, au obţinut, prin** încrucişări şi îngrăşarea chimică **a pămîntului, 7.500 kg grîu ramificat la hectar.**
- **La şcoala din comuna Sîg, regiunea Oradea, unde din cauza condiţiilor nefavorabile** nu se cultivau de loc legume, **micii naturalişti, îndrumaţi de profesorul lor, au izbutit să cultive** roşii, castraveţi, pepeni etc.
- **Pionierii de la Şcoala nr. 9 din Bacău, experimentează** aclimatizarea unor plante exotice. Ei cresc: **trei lămîi mari, 40 de lămîi mici şi un măslin.**
- **La Cristeşti, regiunea Suceava, micii naturalişti fac cercetări în domeniul hibridării plantelor. Ei au obţinut** soiuri noi de plante prin hibridări vegetative între **roşii şi cartofi, ardei gras, şi măselariţă, floarea soarelui şi brusture.**
- **Rămianţu Iosif, din comuna Gătaia, regiunea Timişoara, vechi** pomicultor, **a altoit pînă în momentul de faţă** 200 de pomi.
- **Micii naturalişti din comuna Henţiur, regiunea Stalin, au creat o** pepinieră de o mie de puieţi de nuc şi opt mii de puieţi **de dud, pentru împădurirea coastelor de deal erodate.**

N. Novoselov

Casa din Viborg

In periferia din sudul vechiului oraş Vîborg, din regiunea Leningrad, se află cartierul muncitoresc „Lenin". Pe strada Rubejnaia din acest cartier există o căsuţă mică, care la prima vedere nu se deosebeşte cu nimic de celelalte din jur. Astăzi, în această căsuţă se află o bibliotecă, dar cu 40 de ani în urmă în ea a locuit împreună cu părinţii săi, băieţaşul William Latukka pe atunci în vîrstă de 9 ani. Strada Rubejnaia se numea pe timpul acela Alexandrovskaia, iar cartierului „Lenin" i se spunea Talikkala. Vîborgul era oraş de gubernie în Marele Cnezat Finlandez şi adăpostea mulţi finlandezi. Tatăl lui William Iuho Chirilovici Latukka, era un literat finlandez. El lucra la redacţia ziarului sindical „Tiue" (Munca").

Intr-o după amiază, Iuho Chirilovici intră în camera băiatului, îi puse mîinile pe umeri, şi privindu-l în ochi îi spuse:

— Mîine o să vină la noi un musafir, care va locui cu tine în cameră. Dacă o să te întrebe cineva de el, să spui că este o rudă îndepărtată, care a venit să lucreze la redacţie împreună cu mine. Ai înţeles?

— Am înţeles, tată. Dar cum îl cheamă pe musafirul nostru?

— Tu să-i spui doar „unchiule". E rus, nu ştie limba finlandeză. Cum nici tu nu ştii ruseşte, n-o să prea aveţi ce vorbi împreună...

A doua zi (17 septembrie 1917) tata s-a sculat mai devreme ca de-obicei şi a plecat în oraş cu primul tramvai. Mama a făcut curăţenie în casă, ca înaintea unei sărbători. William aştepta nerăbdător sosirea oaspetelui. Dar ziua a trecut, s-a înserat şi tata tot nu venise cu musafirul.

— Culcă-te, Wiliam, e tîrziu. N-ai să te poţi scula mîine la timp şi ai să întîrzii la şcoală — spuse mama.

William se trezi însă ca de-obicei la ora 7 şi jumătate. Stătea în pat cu ochii închişi şi se gîndea: „Oare a venit sau nu musafirul?" In cele din urmă, deschise ochii şi se ridică încet, sprijinindu-se în coate. Deodată, zări în cameră un necunoscut. Şedea la biroul tatălui, fără haină, într-o vestă neagră, şi scria ceva. Afară se lumină de ziuă, dar la fereastra din faţa biroului storul era tot tras.

— Unchiule! şopti William plăcut surprins.

Omul îşi întoarse capul. Băiatul văzu o faţă bronzată, o frunte înaltă, mustăţi puţin roşcate, tunse scurt. Ochii musafirului mijeau şăgalnic, de parcă în cameră pătrunseseră razele vii ale soarelui de primăvară.

— Bună dimineaţa — spuse necunoscutul, în limba rusă.

William nu ştia ce însemna aceste cuvinte, dar înţelese că i s-a spus ceva plăcut. Sări din pat şi fugi în cămaşă de noapte spre musafir. Acesta îi întinse o mînă puternică şi bronzată, care strînse cu gingăşie mînuţa caldă a băiatului.

Continuînd să zîmbească, musafirul arătă mai întîi spre ceas iar apoi spre ghiozdanul lui William care atîrna pe perete. Băiatul înţelese şi începu să rîdă. Trase puţin oblonul şi arătă spre clădirea cu două etaje care se afla pe partea opusă a străzii.

— Coulu — spuse el în limba finlandeză.

— Şcoala — răspunse musafirul în limba rusă şi începu să rîdă. „Unchiul" înţelesese că şcoala este foarte aproape, aşa că băiatul nu va întîrzia. Iată deci cum se puteau înţelege. In scurt timp, William constată că musafirul prinsese cîteva cuvinte finlandeze. Băiatul învăţase şi el cîteva ruseşti.

Intr-o zi, William auzi că părinţii îl numeau pe musafir Constantin Petrovici. Băiatul continua însă să-i spună „unchiule".

Incă din primele zile William şi musafirul deveniră buni prieteni. Patul lui Constantin Petrovici era în dreptul patului lui William. Cînd se trezea de dimineaţă, băiatul vedea totdeauna patul musafirului făcut. William hotăra de multe ori cînd adormea: Mîine am să mă trezesc neapărat mai devreme decît el! Dar lucrul acesta nu-i reuşea niciodată. Musafirul se trezea dis de dimineaţă şi cînd băiatul deschidea ochii, el îşi ştergea deja cu prosopul faţa spălată cu apă rece sau şedea la birou şi lucra. De altfel, „unchiul" lucra întotdeauna mult, scria zeci de pagini, citea nenumărate gazete.

In zilele însorite „unchiul" şi William mergeau cîteodată la plimbare. Drumul lor nu trecea însă niciodată prin cartiere cu mulţi locuitori. William şi Constantin Petrovici colindau străzile mărginaşe, unde nu erau nici măcar trotuare. Ei treceau pe lîngă turnul de pompieri şi ajungeau pînă la valul de sud al cetăţii, pe care creşteau tufe şi iarbă. De pe acest val se vedea foarte bine golful Vîborg cu insuliţele ce se pierdeau la orizont. Deasupra lor zburau spre sud stoluri de păsări.

— Siucsiu! — spuse într-o bună zi băiatul privind păsările care plecau spre ţările calde.

— E toamnă... răspunse gînditor în limba rusă Constantin Petrovici.

...Intr-o zi a venit la „unchiu" din Leningrad un om cu barbă mare şi ochelari. „Unchiul" discuta tare şi agitat cu necunoscutul. Gesticula energic şi căuta să-l convingă de ceva.

Omul cu ochelari a plecat, iar Constantin Petrovici s-a mai plimbat mult timp prin cameră. Apoi el s-a apucat să scrie. Lampa de pe birou nu s-a stins toată noaptea. Ca lumina să nu-l deranjeze pe băiat, Constantin Petrovici acoperise lampa cu un ziar.

Iată că a sosit ziua de sîmbătă 7 octombrie. Pregătindu-se să plece la şcoală, William a observat cum Constantin Petrovici îşi rade mustaţa. Terminînd cu bărbieritul scoase din valiză o perucă cu păr cărunt şi o probă în faţa oglinzii. Cu perucă şi fără mustăţi „unchiul" semăna cu un păstor finlandez. Băiatul rămase foarte surprins de această transformare, dar nu mai avu cînd să întrebe despre ce este vorba deoarece se grăbea la şcoală.

Sîmbătă, William întorcîndu-se de la şcoală rămase surprins: nici „unchiul", nici lucrurile sale nu mai erau în cameră...

Iar peste 18 zile, la 25 octombrie 1917, la Petrograd, răsunară salvele Aurorei. Incepuse Revoluţia Socialistă din Octombrie, pregătită de Partidul Bolşevic şi de marele Lenin.

Numai atunci Iuho Chirilovici Latukka îi mărturisi fiului că „unchiul" care locuise în cameră cu el fusese Lenin. Agenţii Guvernului Provizoriu îl urmăriseră şi puseseră chiar un premiu pe capul său. De aceea Vladimir Ilici a fost nevoit să se ascundă sub numele de Constantin Petrovici Ivanov, şi să conducă din Vîborg răscoala armată.

William Latukka a crescut şi a devenit inginer sovietic. Acum cîţiva ani, el a fost pe la Vîborg şi a vizitat casa unde şi-a petrecut copilăria. William Latukka a povestit şcolarilor din Vîborg despre zilele de neuitat pe care le-a petrecut alături de Lenin.

Traducere de I. FETOV.

CINE A FOST LENIN?

Invăţătoarea dădu copiilor o compunere în clasă, cu subiectul: „Cine a fost Lenin?"

Harnice, condeiele începură să alunece pe albul foilor de caiet. Se opreau doar din cînd în cînd, pentru a fi o clipă ronţăite de dinţii neastîmpăraţi ai copiilor, şi-apoi porneau din nou, mai inimoase.

În curînd, ca nişte păsări albe, caietele cu compunerea încheiată începură să sosească la catedră şi, în scurt timp, toţi băieţii şedeau cuminţi în bănci, aşteptînd cuvîntul învăţătoarei.

Şi învăţătoarea se apucă să citească. Prima compunere spunea: „Lenin a fost un ostaş neînfricat. El a luptat cu toată fiinţa lui împotriva celor care călcau în picioare mîndria şi munca poporului său".

— Da, da, murmură pentru sine învăţătoarea. Băiatul care a scris aşa merită o notă frumoasă.

A doua compunere scria însă negru pe alb: „Lenin a fost cel mai harnic muncitor din lume. A ridicat mii de uzine, fabrici, hidrocentrale!"

— Ah, iată cui îi voi da totuşi cea mai bună notă! îşi spuse învăţătoarea. Autorul acestei compuneri l-a caracterizat într-un chip foarte original pe Lenin.

Însă, pe catedră, se mai aflau vreo douăzeci de caiete, încă necitite, care aveau, rînd pe rînd, să schimbe din nou părerile învăţătoarei.

„Lenin a fost cel mai bun dintre bunici", dovedea o compunere.

„A fost un urlaş om de ştiinţă; a îmbogăţit ştiinţa revoluţiei".

„Un descoperitor de comori; a descoperit cît de mare e puterea poporului şi cît e de dreaptă".

...Învăţătoarea terminase de mult cu cititul compunerilor, dar încă nu ştia cărui copil să-i pună cea mai mare notă.

In cele din urmă, însă, se hotărî. Notă cu 10 toate lucrările, gîndind: „E minunat! Copiii au înţeles cu toţii, perfect, ce înseamnă să fii comunist".

AL. OVIDIU ZOTTA

Pentru cei mici

Vîntuleț de primăvară

Bate vîntul prin livadă,
Cu căldură și viață,
Gîndăceii ies să vadă
Soarele de dimineață.

Pline-s frunzele de rouă,
Florile-s de soare pline,
Și spre ele se îndreaptă
Oști de harnice albine!

Mare zor pe cîmp; aici
Vin copii cu veselie.
Ei fac haz de un arici,
Iar de ei, o ciocîrlie!

MARIA C. BLANARU
cl. a V-a
Școala de 7 ani Tăcuta
raionul Vaslui

Ceasul

Dimineața-n zori mă scoală,
Și mă grăbește la școală.
Eu pornesc. Cînd vin acasă,
El mă invită la masă,
Iar seara, mă sfătuiește:
„Du-te de te odihnește!"

MIOARA PARASCHIV
cl. a IV-a
com. Rogojeni
raionul Bujor

UN COCOȘ BĂTĂIOS

CE ÎNSEAMNĂ A FI PIONIER

Copii, știți voi unde găsiți cel mai bun răspuns la această întrebare? Pe însăși insigna pionierească! Acolo stă scris: „Sînt gata întotdeauna".

★

Foarte mulți spun despre cîte un copil care stinge un incendiu, deci săvîrșește o faptă eroică: „Iată, acesta e un adevărat pionier". Intr-adevăr, un asemenea act eroic e demn de luat în seamă; el face cinste cravatei roșii, purtătorilor ei. Dar oare numai cei care fac fapte eroice pot fi numiți adevărați pionieri? Nu, copii! Și aceasta, deoarece nu numai eroismul ca atare e însemnat ci și faptul că băiatul care s-a purtat eroic a fost gata dinainte să se poarte astfel. Vă puteți da lesne seama că un băiat fricos sau obișnuit să mintă ori să lovească un băiețaș mai mic și să fugă la apariția fratelui mai mare al „victimei" niciodată nu va fi în stare de o faptă eroică!

Iată deci că pentru a fi un adevărat pionier, pentru a fi gata întotdeauna, trebuie să te pregătești dinainte, să-ți formezi un caracter drept, energic, cinstit.

De altfel, copii, însăși denumirea de pionier e plină de tîlc. Pionieri li s-a spus încă din cele mai vechi timpuri oamenilor curajoși, care au fost primii, care au deschis în știință sau în viață drumuri noi. A fi pionier înseamnă deci a fi primul, a fi gata întotdeauna să te porți astfel încît să fii un bun cetățean al patriei tale.

DINU ALEXANDRESCU

Cine este mai înalt?

Care e mai înalt? Oswald Mildner din clasa a II-a B a Școlii de 7 ani nr. 11-București constată cu surprindere că puietul sădit anul trecut l-a întrecut în înălțime.

ALBUMUL

Intr-una din zile poștașul îi căută pe cei din clasa a IV-a. Avea să le dea o mulțime de scrisori. Cum însă în curte văzuse o sumedenie de copii, se adresă unei fetițe care-i ieșise în cale.

— Spune-mi, unde-i găsesc pe cei dintr-a IV-a?

— Stați puțin. Sînt toți aici în curte. Am să-l chem imediat pe președintele detașamentului.

— Ionele, vino repede. V-au sosit niște scrisori... Lăsînd capra, Ionel fu într-un suflet lîngă poștaș. In jurul lui se strînseseră o mulțime de copii. Cătălina, fetița care îl chemase, curioasă, îi tot iscodea.

— De unde ați primit scrisorile? Cine vă scrie?

— Pionieri din mai multe școli din țară. Știi, e o acțiune a detașamentului nostru. Vrem să alcătuim un album cu vederi din patria noastră. La 30 aprilie îl vom dărui unității.

Atunci s-a născut ideia celor mici de a-i ajuta pe cei mari. Iar Cătălina s-a pus pe lucru.

De atunci au trecut vreo două săptămîni. In fiecare recreație cei din clasa a II-a așteptau cu nerăbdare în fața școlii sosirea poștașului. Iată că într-una din zile factorul le-a adus două scrisori. Nu vă mai spun ce mare le-a fost bucuria. Pînă la sfîrșitul săptămînii au primit toate răspunsurile. Acum secretul putea fi dezvăluit. Acțiunea era terminată. Cu scrisorile în mînă, Cătălina, însoțită de toți colegii ei de clasă, intrară în clasa a IV-a.

— Ionele, spuse Cătălina, noi cei din clasa a II-a vă dăruim aceste scrisori cu vederi pentru albumul pe care-l pregătiți. Știi, am ținut mult de tot să vă ajutăm în acțiunea voastră!

Vatra Dornei
Șc. de 7 ani
RADU POPA

Glume orientale

Răspunsul sgîrcitului

Un om, care era prieten cu un zgîrcit, îi spuse:

— Dragul meu, mîine voi porni la drum. Imprumută-mi bastonul tău. Astfel, ori de cîte ori îl voi privi, îmi voi aduce aminte de tine.

— Dacă într-adevăr vrei să-ți amintești de mine, cred că este mai bine să ai mîinile goale. De fiecare dată, cînd vei vedea că nu ții nimic în mînă, îți vei aminti cu siguranță de mine zicîndu-ți: „I-am cerut bastonul, și nu mi l-a dat!"

Visul Padișahului

Un padișah visă că i-au căzut toți dinții. Trimise îndată după un învățat și-i ceru să-i tălmăcească visul.

— O, înălțate stăpîne, îi răspunse el, toți copiii tăi și toate rudele tale vor muri înaintea ta!

Padișahul se întristă și-l aruncă pe învățat în temniță. Peste cîteva zile, îl chemă din nou și-i ceru să-i mai tălmăcească o dată visul.

— O, mărite padișah, Tu vei trăi mult mai mult decît toți copiii tăi și neamurile tale!

Padișahul rîse de istețimea învățatului și-l iertă de pedeapsă.

JOCURI

TREI JOCURI PENTRU VOI

FUGA VOCALELOR.

Inlocuind liniuțele prin vocalele care lipsesc, veți afla salutul celor mai buni dintre voi.

S L T   V   S   D   P   N   RI

VISUL LUI MIRCEA.

Mircea a visat că mergea pe un drumeag de țară și s-a întîlnit cu un moșneag bătrîn, bătrîn! „Moșule — l-a întrebat Mircea — știi cîte-n lună și-n soare, n-ai putea să-mi spui și mie care e secretul împlinirii celor mai cutezătoare dorinți?"

„Ba da, — i-a răspuns moșneagul — U TĂ, ȚĂ, CA IN CEȘ MUN TE I VA"

N. A.: Potrivind cele 9 silabe veți afla tîlcul celor spuse de moșneag.

CE-A UITAT IONEL?

Ionel a uitat ceva la școală, Și, pentru ca să nu se mai întoarcă din drum, i-a telefonat lui moș Costică, portarul școlii.

— Moș Costică, i-a spus el la telefon, am uitat - 10... A. U. în bancă. Ia-l matale și ține-l, te rog...

Moș Costică a știut de îndată despre ce-i vorba, (că și el e tare șugubăț!). Voi știți?

LABIRINT LITERAR

N	U	C	S	O	A	S	E
D	A	P	A	R	I	U	P
I	O	T	E	O	B	C	A
N	N	E	S	N	U	A	S
R	E	B	A	M	R	L	A
A	L	U	N	O	I	E	R
M	E	N	U	S	S	P	E
U	R	A	D	A	E	E	L

Citiți literele într-un anumit fel și veți afla cîteva versuri dintr-o cunoscută poezie de M. Eminescu.

ȘTIINȚA

Cu eprubeta și creuzotul

Se ia cu o pensetă — sau cu vîrful unui briceag (în nici un caz cu mîna, direct) — un grăunte de fosfor alb, de mărimea unui bob de mazăre și se aruncă într-o eprubetă. Peste el se toarnă 2 cm^3 de sulfura de carbon, și se agită ușor de cîteva ori pînă ce s-a dizolvat complet. Tăiem apoi din hîrtie de filtru, sau de sugativă, 2—3 benzi înguste și, ținîndu-le cu penseta sau cu un clește de rufe, le muiem bine cu soluția din eprubetă. Agităm hîrtia de cîteva ori prin aer și după puțin timp ea se va aprinde singură arzînd cu o flacără galbenă și degajînd un fum alb, înecăcios.

Fenomenul petrecut este ușor de explicat.

Fosforul alb are temperatura de aprindere foarte scăzută și fiind foarte fin dizolvat în soluție, după evaporarea sulfului de carbon, se oxidează în contact cu oxigenul din aer autoaprinzîndu-se la temperatura obișnuită a camerei sau în aer liber, vara, la soare. Fumul alb, degajat, este pentaoxidul de fosfor (P_2O_5).

Este bine de știut că:

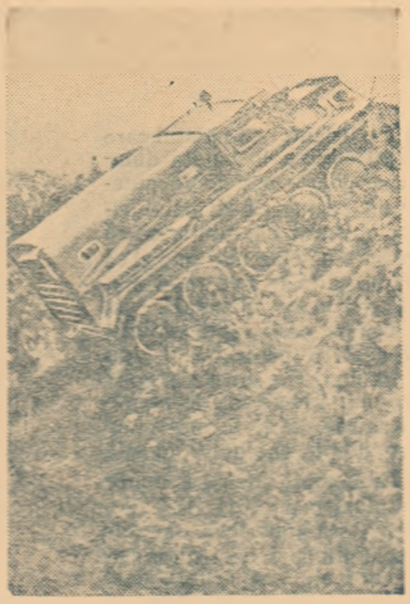
a. Flacăra de fosfor se stinge foarte ușor dacă e stropită cu o soluție de sulfat de cupru (piatră vînătă) în apă.

b. Fosforul alb nu se atinge cu mîna, fiind otrăvitor și producînd arsuri.

c. Atît experiența aceasta, cît și cea care urmează, e bine să fie făcute în aer liber.

Dacă se respectă aceste sfaturi, experiențele nu prezintă nici un pericol.

În sfîrșit, altă metodă este mai interesantă. Pentru aceasta vom lua un creuzet sau o capsulă de porțelan (o ceșcuță veche, de cafea — care nu ne mai trebuie) în care vom turna 1 gr. de permanganat de potasiu (MnO_4K), peste care vom adăuga cu grijă 5—6 picături de acid sulfuric concentrat. După cîteva zeci de minute, se va produce o fierbere, creuzotul se va încălzi, și vom simți un miros deosebit. Cînd fierberea este în toi, trecem pe deasupra creuzotului, la 2—3 cm înălțime, bucățele de sugativă (le tăiem cu un clește sau pensetă) îmbibate: una în benzină, alta în alcool, în eter, în terbentină și vom constata că toate se aprind de la sine, fără a veni în contact cu lichidul vîscos.

G.A.Z.-47 pe care-l vedeți în fotografiile de mai sus nu cunoaște piedici în drumul său. Acest autovehicul, construit în U.R.S.S., străbate urcușurile cele mai abrupte terenurile fără drumuri.

(După „Tehnika Maladejii")

DIN COPILĂRIA LUI T. A. EDISON

Cine vrea să-l cunoască pe vestitul inventator Edison, cînd era ca voi, ar trebui să-l caute cam mult. L-ar găsi doar dacă ar avea ideea să meargă în podul casei părintești. Ce făcea acolo? Tot ce-i trecea prin mintea sa iscoditoare, dornică să afle, să cerceteze. N-avea decît cinci ani, cînd, într-o bună zi, nu mai fu de găsit nicăieri. Mama sa și Tania, sora mai mică, răscoliseră casa, întrebaseră vecinii, dar degeaba. Tom nu se afla nicăieri. În sfîrșit, au urcat în pod. Și ce-au văzut? De două zile și două nopți Tom stătea neclintit pe un coș cu ouă. Vă închipuiți care-i era dorința: să vadă dacă stînd astfel ar putea să scoată pui și altcineva decît... găina!

Podul casei a rămas multă vreme locul de refugiu al lui Tom. Aici era laboratorul său, aici se juca și tot aici rămînea noaptea să doarmă, veghind să nu-i „atace" cineva împărăția. Numai că de la o vreme începuse să fie stingherit de vizitele celor din casă. Atunci și-a mutat „laboratorul" în pivniță. Aici lucra liniștit. Doar sculatul de dimineață al Taniei îi dădea bătaie de cap. În fiecare zi, el trebuia să urce și s-o trezească, căci singură s-ar fi sculat pe la prînz. Ce s-a gîndit el într-o zi? A construit o manivelă și a meșterit cu aceasta și cu o sfoară, un sistem de „deșteptător automat". Invîrtea de manivelă, și sfoara, care se strecura pînă la Tania, legată fiind de piciorul ei, putea chiar s-o dea jos din pat. Totul mergea strună. Dar în curînd îi veni în gînd o perfecționare. La deșteptătorul său automat adăugă altă sfoară legată de fereastră, ca ori de cîte ori ar trage, s-o deschidă. „Bine, dar cum știu eu cînd vrea Tania să deschidă fereastra și cînd nu? — s-a întrebat Tom. Dar tot el și-a răspuns: „Am s-o întreb, dar fără să mă mișc de la locul meu". Așa a și făcut. Sistemul lor de comunicare era simplu. Un furtun care trecea din pivniță pînă la etaj, avea înfipte două pîlnii, una la un capăt și alta la celălalt.

În mintea lui Tom însă o născocire chema pe alta. Ceasuri și zile în șir nu ieșea din laboratorul lui, înflăcărat de gînduri îndrăznețe, cutezătoare pentru vremea sa: meșterea, încerca.

Într-o zi, pe cînd se îndrepta cu sora sa spre școală, Tom o întrebă cum s-ar putea păstra sunetele pierdute în vînt... La o asemenea întrebare — care nu putea fi decît din lumea basmelor pe atunci — Tania rămase privindu-și uimită fratele. Dar în mintea lui Tom se născuse, chiar atunci, la 12 ani, ideea fonografului.

Pentru ideile sale îndrăznețe, la școală a fost socotit un element recalcitrant și a fost pedepsit. Intr-una din zile, cu puținii bani pe care-i căpătase de la tatăl său, își cumpărase cîteva substanțe pentru experiențe. Pînă la sfîrșitul orelor i se părea mult. De un laborator în școală nu putea fi vorba. Așa că se hotărî să încerce experiența în colțul unui coridor. Dar vai, a fost de ajuns să se răspîndească pe săli un fum înecăcios, că îndată au fost chemați pompierii. Pentru aceasta, ca și pentru felul său iscoditor de-a-și întreba învățătoarea: „Din ce e alcătuită picătura de apă? De ce nu se păstrează sunetul?" a fost eliminat din școală.

Din momentul acela, în calea lui Tom s-au așternut nenumărate greutăți și necazuri. A început o viață de muncă neobosită dar încununată de îndrăznețe biruințe ale timpului, care l-au făcut cunoscut în toată lumea pe marele inventator Edison, părintele fonografului și al altor 2900 de invenții mari și mici printre care se numără: telefonul, microfonul, tramvaiul electric, cinematograful și multe altele.

FLORICA BALAN

MEZINUL

(Urmarea din pag I-a)

se cu rezultate bune. Nimeni nu se așteptase ca Petrică să dea asemenea rezultate. În toamnă, într-o după amiază, bunicul își găsi nepoțelul plîngînd.

— Ce-ai pățit, băiete, de ce plîngi?

— Aș vrea să învăț, bunicule. Vreau să merg la școala profesională... Tata... nu vrea să mă lase... și...

— Așa, băiete, așa te vreau. Ar fi păcat să-ți irosești timpul de pomană. Las că vorbesc eu cu tat'tu. Și tu trebuie să înveți carte, să înveți o meserie.

A doua zi, cînd soarele se ivi de după muchea dealului, bunicul, cu Petrișor de mînă, cobora plaiul spre școala profesională din Fieni.

Se împlinește aproape anul de cînd Petrică Voinea e ucenic la această școală. Invață meseria de mecanic lăcătuș, învață și carte. Cînd vine pe acasă, bunicul ascultă multe lucruri interesante despre care îi povestește nepotul.

— Așa, băiete, îmi place!

GH. NEGREA

MICI TEHNICIENI

MÎINI DE AUR

Duminică dimineața, s-a deschis la Palatul pionierilor din București prima expoziție pe țară a micilor tehnicieni.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de tovarășul Petre Gheorghe, secretar al C.C. al U.T.M., care i-a felicitat pe tinerii constructori, urîndu-le mult succes și pe viitor.

Apoi, grupuri de pionieri, profesori și părinți s-au perindat prin fața standurilor, privind cu atenție și bucurie totodată obiectele expuse.

IN MINIATURA

Încă de la intrarea în expoziție, privirea îți este atrasă de o machetă reprezentînd o cale ferată electrică, executată cu mult gust de copiii de la Casa pionierilor din Ploești. Printr-o simplă apăsare de buton, un vagon de automotor se pune în mișcare, străbatînd „cîmpii" și „dealuri", trecînd prin „sate" electrificate, pierzîndu-se apoi printre „crestele stîncoase" ale munților...

„MICII FEROVIARI..."

...din Simeria au prezentat la expoziție o sumedenie de scule necesare în mecanică și lăcătușărie. Fiecare piesă expusă arată strădania depusă de pionieri. Cigmaian Dan a lucrat o cheie fixă. La prima vedere, ți se pare ea nu-i un lucru grozav. Dar pornind de la cea dintîi operație — tăierea materialului — și oprindu-vă la lustruire, vă veți da seama că nu-i de loc simplu...

Asemenea obiecte au mai prezentat și Pleșa Virgil, Lazăr Mircea... Lîngă fiecare piesă, se găsește cîte o hîrtiuță pe care scrie: „Locul I la concursul pe regiune".

MAIESTRIE...

Nu există loc în care privirea să nu ți se oprească cu insistență asupra vreunui obiect. Nemeș Ferdinand din Orașul Stalin expune un pătrat executat atît de fin încît ai impresia că a fost lucrat în filigram; Casa pionierilor din Craiova a prezentat macheta unui satelit artificial ce se învîrtește în jurul globului. Pionierii Gherman Adolf, Aidingher Nelu și Rozembaum Osiac din Suceava, un joc de șah lucrat cu mult maiestrie la traforaj...

Dar, să ne oprim aici. Nu vrem să le răpim, celor care vor vizita expoziția, plăcerea surprizei.

EMIL DOBRESCU

„CASA ȚARANEASCA" — EXECUTATĂ DE MICII TEHNICIENI DE LA CASA PIONIERILOR DIN PITEȘTI.

- *In întîmpinarea lui 1 Mai*
- **Viitorii colectiviști**
- **9999 de pagode**
- **Patru americani în Pacific**

Popoarele apără pacea!

Numărul victimelor de la Hiroșima nu s-a încheiat. Radiațiile atomice continuă și astăzi să distrugă viața populației din insula Japoniei. Cei din Hiroșima anunță: „noi boli incurabile s-au răspîndit, încă un număr de locuitori au orbit, alți copii s-au născut morți și infirmi, alte victime ale radiațiilor nucleare au murit; pămîntul și văzduhul, ploile și apele noastre poartă în ele lama neagră și ascuțită a morții".

Veștile de la Hiroșima nu sînt simple vești, — sînt avertismente. Avertismente grave trimise omenirii. Cînd deasupra Germaniei, Angliei și Statelor Americiei avioane încărcate cu bombe atomice se plimbă neîncetat, îngrijorarea populației ia proporțiile spaimei.

Pentru interzicerea acestor arme și încetarea experiențelor atomice luptă toate popoarele în frunte cu Uniunea Sovietică și țările de democrație populară. La 31 martie guvernul U.R.S.S. a anunțat încetarea experiențelor cu arme atomice și cu hidrogen. Speranțele lumii într-o viață de pace și liniște au crescut. Cu recunoștință și încredere, gîndul oamenilor se îndreaptă către politica de pace a Uniunii Sovietice. Din Japonia, doi copii au trimis o scrisoare de mulțumire tovarășului Hrușciov. In țările din Europa și din America zilnic au loc mari demonstrații prin care se cere cu hotărîre imperialiștilor să renunțe la experiențele și înarmările cu arme atomice.

Dar conducătorii Statelor Unite fără să țină seama de voința popoarelor au anunțat înzestrarea armatei din Germania Federală cu armament atomic și izolarea unui teritoriu de 1 milion m.p. în Oceanul Pacific pentru continuarea experiențelor cu aceste arme. In semn de protest față de această nelegiuire fără seamă 4 cetățeni americani au plecat în mod demonstrativ să locuiască pe insulele din Pacific, unde urmează a avea loc experiențele. Faptul că acești patru oameni sînt americani e plin de semnificație. El dovedește încă o dată că poporul american, cinstit și muncitor, dezaprobă cu hotărîre isteria războinică a miniștrilor săi. De aceea, poporul american pășește ferm în rîndurile popoarelor care luptă pentru pace, fiind convins că această luptă va reuși, pînă la urmă, să împiedice și să desființeze pentru veci pericolul războiului.

Pentru ca să nu mai trăiască în teamă, ca să fie sănătoși, copiii japonezi manifestează alături de părinții lor.

Iată-i pe acești doi micuți din fotografia alăturată. In timpul unei demonstrații, ei poartă o pancartă pe care scrie: „Florile au nevoie de soare, iar copiii de pace".

Lucrînd cu dragoste și tragere de inimă, oamenii muncii din patria noastră obțin necontenit noi realizări în cinstea zilei de 1 Mai. In primul trimestru al acestui an minerii de la mina Vulcan au dat peste plan 7.209 tone cărbune. In fotografie: șeful de echipă Vijduc Nicolae împreună cu alți mineri, înainte de intrarea în mină.

PIONIERII DIN TOPRAISAR

Autobusul I.R.T.A. se îndrepta gîfîind spre comuna Topraisar. In apropiere de sat apăru în fața mașinei, galopînd, un călăreț. Voinicul nu era mai mare de 12—13 ani.

— Dii.., își îndemna el căluțul. Haide, haide, trebuie să ajungem primii!

— Tiit... tiit, claxona de zor șoferul. Tehnica în primul rînd!

Cînd mașina și călărețul ajunseră pe ulițele satului, toți oamenii au ieșit grăbiți la poartă...

Ce se întîmplase? Auziseră la radio că în expunerea sa, tovarășul Gheorghiu-Dej îi evidențiase. Și acum, nedînd nici o atenție mașinei, se îngrămădeau în jurul voinicului.

— Dă-mi și mie un jurnal!

— Și mie...

— Ține banii...

— Unde fugi, pe mine m-ai uitat?

Și cît ai număra pînă la o sută, în tot satul se răspîndiseră ziarele Scînteia, Scînteia tineretului, Dobrogea nouă...

MINDRIE

Producția de lapte a vacilor din rasa roșie de stepă este mîndria colectiviștilor din Topraisar. Ei au acum peste 80 de vaci producătoare. Și ce producție! In fiecare zi Florica dă 18—20 kg. Dar Narmin... De cei mici, de vițeluși, se îngrijesc pionierii, copiii colectiviștilor. Ilie Gheorghe e specialist. Dacă îl cauți — după orele de școală, bineînțeles — îl găsești la grajd sau pe cîmp. O dată s-a îmbolnăvit Joiana, vițelul lui favorit. De supărare Ilie nu mai vedea nimic în jur. Răsfoia grăbit o carte și nu vorbea cu nimeni. In sfîrșit...

— Da, da acum știu ce s-a întîmplat...

— Dar ce-i? Ce-i? Spune o dată!

— Asta-i. După plimbare a băut apă. Se uita cu atîta jind la găleată, încît...

Apoi Ilie, cu tot grupul tinerilor zootehnicieni, se îndreptă spre gospodărie. Dar între timp Joiana se făcuse sănătoasă. Cei mari au îngrijit-o cum se cuvine. Lecția însă a prins bine tuturor.

„MAMA" PUILOR

Lungu Aurelia e „mama" puilor. Aseară a pus o cloșcă, pe Pestrița. Acum Pestrița va cloci, va scoate pui. Și aceștia vor fi a treia „generație" de pui pe care i-a crescut Aurelia. Dar casă-i casă, și aici pui parcă-s prea puțini. Așa că Aurelia se duce zilnic pe la Gospodăria Agricolă Colectivă. Acolo sînt mulți, poate peste 2000 de puișori. Puișori fără mamă. Cloșca-clocitoare le-a purtat de grijă trei săptămîni și acum... Acum creșteți singuri mari și voinici. Dar mame pentru puii orfani s-au găsit multe. Mogoș Adriana, Bălănescu Elena și bineînțeles Aurelia, „mama" puilor.

*

Anii trec. Pionierii de astăzi vor fi colectiviștii, brigadierii și inginerii de mîine. Iar pentru aceasta ei se pregătesc din timp.

GETA COSTIN

Străvechiul Tagaung

Birmania

Secole de-a rîndul, europenii n-au știut nimic, sau aproape nimic, despre multe din popoarele Asiei. Abia cînd negura evului mediu s-a risipit, navigatori îndrăzneți au început să poposească tot mai des pe țărmurile nesfîrșitului continent. Numai că nesățioasa poftă de cîștig a capetelor încoronate, a bancherilor și negustorilor, a transformat aceste „popasuri" în expediții de jaf și înrobire.

...E istoria însîngerată și grea a atîtor țări asiatice, printre care se numără și străvechiul Tagaung — Birmania de azi.

CELE 9999 DE PAGODE

Buda, zeitatea misterioasă cu atîtea chipuri și înfățișări, are mii de temple în toată Asia. Asemenea temple vechi, numite pagode, sînt presărate din belșug și pe pămîntul Birmaniei. Ele sînt adevărate giuvaere de arhitectură, grăind despre dibăcia și arta constructorilor lor, despre civilizația străveche a acestei țări. Fără îndoială că cea mai minunată pagodă birmană e marele templu Șve Dong, din Rangoon, a cărui turlă aurită, înaltă de 170 m, se vede de la mari depărtări, învăpăiată de razele soarelui, ca o torță uriașă. Și totuși, vizitînd pagodele Birmaniei, n-ai ști pe care s-o admiri întîi, atît de stranii și mărețe sînt. Numărul lor? Cine-l știe... Vechi legende spun că între secolele IX și XII, în Pagan, vechea capitală birmană, existau 9999 de pagode!

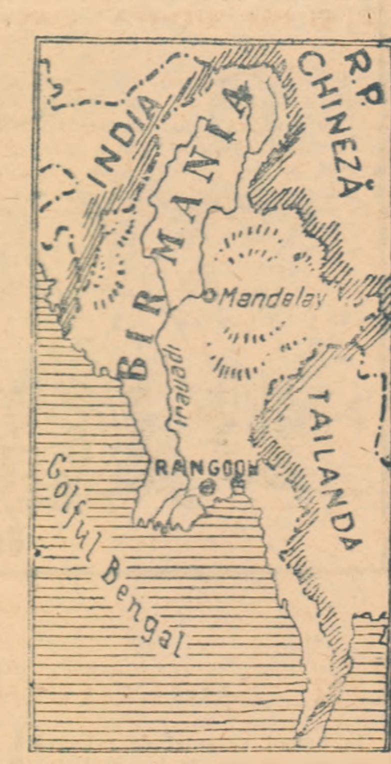
Dar trecutul istoric și civilizația Birmaniei nu se oglindesc numai în măreția vechilor pagode. Se știe sigur că în secolul XI Birmanii aveau un alfabet propriu. De altfel acesta e un fapt relativ... recent, fiindcă țara aceasta, numită în vechime Tagaung, apare prima dată în istorie prin anul 850 înaintea erei noastre...

„PISICILE" JUNGLEI

Țara aceasta, vecină cu India și China, și al cărei țărm dantelat îl scaldă apele golfului Bengal, e destul de întinsă: 677.900 km.p. Numărul locuitorilor ei nu trece însă de 20 milioane. Infățișarea lor e foarte diferită și graiul de asemenea. In întreaga Birmanie se vorbesc nu mai puțin de 136 de dialecte!

...Desigur, numele golfului Bengal v-a amintit și de enormii și majestoșii tigri care poartă același nume. Intr-adevăr, în jungla birmană, care e un adevărat rai al vînătorilor, mișună încă multe din aceste „pisici" uriașe. Dar împărăția junglei este încercuită tot mai mult de cîmpii roditoare, pe care harnicul popor birman cultivă cu pricepere cereale, îndeosebi orez. De altfel 70 % din locuitori se ocupă cu agricultura. Orașe sînt puține. Cel mai mare dintre ele, Rangoon (capitala țării) are 730.000 de locuitori.

În adîncuri se găsesc bogății multe: petrol, plumb, fier, cositor. Cu toate acestea însă, industria birmană e slab dezvoltată. Este una din urmările grele pe care stăpînirea colonialistă a lăsat-o moștenire tînărului stat birman.

UN STAT INDEPENDENT ȘI PAȘNIC

Mulți ani, prin secolul XVIII, colonialiștii portughezi, olandezi, englezi și francezi, s-au „certat" cu înverșunare, fiecare ținînd să pună stăpînire pe Birmania. Ca mai hrăpăreți și mai „experimentați" lupta au cîștigat-o englezii. În 1825 trupele lor au invadat Birmania, iar bogățiile țării au început să ia drumul apelor. Dar la fiecare pas, la fiecare silnicie, colonialiștii aveau de înfruntat rezistența îndîrjită a poporului birman. La sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, cînd colonialismul se clătina din temelii în întreaga Asie, cotropitorii au fost alungați, iar la 4 ianuarie 1948 un nou stat independent a apărut pe harta lumii: Uniunea Birmană.

Incercările imperialiștilor de a atrage mai apoi Birmania în cursa planurilor lor agresive au dat greș. Poporul birman nu mai vrea război, nu mai vrea înrobire.

Uniunea Birmană duce azi o politică de pace, iar poporul său muncește din plin pentru înflorirea economică a țării. Uniunea Sovietică acordă Birmaniei un puternic sprijin economic pentru industrializarea țării, livrîndu-i utilaj tehnic și mașini. Cu țara noastră, Birmania are de asemenea legături economice și culturale, pe temeiul cărora, în ciuda depărtării, se naște o trainică prietenie între popoare.

VASILE MANUCEANU

Rezumatul capitolelor precedente

Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o familie de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Cu ajutorul bivolilor, el îl ucide pe vechiul său duşman, tigrul Shere Khan. Lăudărosul vînător Buldeo revendică pentru el titlul de învingător, ştiind că pe capul tigrului se pusese un mare premiu. Buldeo răspîndeşte zvonul că băiatul ar fi un „pui de lup vrăjit, în piele de om". Oamenii îl alungă pe Brotăcel cu pietre. Copilul se întoarce în junglă. Vine însă din nou în sat pentru a o ajuta pe Masua să fugă de oamenii care voiau s-o ucidă, socotind-o „mamă de vrăjitor". Apoi, îşi continuă viaţa în junglă. I se face dor de Kaa, pithonul.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Joia teatrală

Un spectacol frumos

In timpul vacanţei de primăvară, Casa pionierilor din Tg. Jiu a dat 4 spectacole în Capitală, cu piesa „Cenuşăreasa". Adaptarea scenică a acestui basm, scris de scriitorul francez Charles Perrault, a fost făcută cu multă pricepere de tovarăşa profesoară Jeana Şerbănescu. Rolul Cenuşăresei a fost interpretat de pioniera Stratan Neli. Ea a ştiut să redea zbuciumul, amărăciunea, pe care le încearcă fetiţa chinuită de mama ei vitregă. In rolul acesteia din urmă, pioniera Ilincioiu Sabina a fost rînd pe rînd dispreţuitoare, avară, pizmaşă. Cele două surori vitrege, au fost interpretate de Frîntu Aurora şi Nicolescu Lucia. Foarte bun — bufonul, redat de Buţă Magda. Pioniera Stăpînoiu Victoria a fost o bunicuţă care a ştiut să povestească duios, iar Dobrescu Anca şi Teodorescu Ovidiu, doi nepoţei cuminţi care nu se mai săturau ascultînd. De-altfel, întreaga distribuţie merită laude.

Spectacolul a fost deschis de orchestra condusă de profesorul Ladislau Racoţi, talentat compozitor. Sub bagheta sa, micii instrumentişti au executat cu precizie şi muzicalitate un program bogat.

O adevărată surpriză a fost pioniera Lăcrămioara Danciu din clasa a IV-a elementară, care a interpretat cu talent cunoscutele melodii populare „Au plecat olteni la coasă", „M-am jurat de mii de ori" şi „Aseară vîntul bătea".

In general, un spectacol mai mult decît reuşit.

Mesaj din Praga

Un băieţaş care numără rîndunelele aliniate pe sîrma telegrafului...

O fetiţă atît de vorbăreaţă încît... tace numai cînd doarme...

Un băiat care desenează, pentru surioara lui, o pisică...

Un brad care, împlîntat statornic în pămîntul natal, nu se teme de furtună.

Cîţiva copii care sădesc puieţi de măr...

Acestea sînt doar cîteva dintre tablourile care îi sînt sugerate cititorului de lectura volumului „Cîntece din Praga", apărut în Editura tineretului.

Se află aici vreo treizeci dintre cele mai frumoase versuri pentru copii scrise de cunoscutul poet praghez J. V. Svoboda. In paginile acestui volum, înfloresc, în lumină şi veselie, chipuri şi năzbîtii şi îndeletniciri ale băieţilor şi fetiţelor din capitala Cehoslovaciei. Infăţişată în versuri colorate, sprintene, îngrijit scrise, lumea care populează paginile „Cîntecelor din Praga" rămîne cu adevărat în inima cititorilor.

Traduse în romîneşte de tînărul poet Horia Aramă, versurile lui Svoboda nu numai că îi vor încînta pe cititori, dar le vor aduce şi o mulţime de prieteni din rîndurile copiilor praghezi.

O. A.

COLEGIUL DE REDACŢIE: Albinescu Elena, Bistriţeanu Alexandru, M. Breslaşu, B. Caragiale, Călin Marin, B. Grigoriu, Iliescu Constantin, I. Lessen, Valer Novacu, Octav Pancu-Iaşi, Rusu Maria, Sîrbu Ştefan, A. Weiss, N. Zamfir.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti. Piaţa „Scînteii" tel. 7.60.10. 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".